

Laatijan ammattitaudit

Sanatehtävien laatimisessa on se hyvä puoli, että työtä voi tehdä missä tahansa. Kahvilassa, bussissa, junassa, lentokoneessa, uimarannalla. Ja kotona tietysti, ei tarvita erillistä toimistoa. Perustyöhön ei periaatteessa tarvita kuin ruutupaperia, lyijykynä ja kumi. Usein käytetään myös perinteisiä sanakirjoja tai muita tietokantoja, ainakin faktojen ja oikeinkirjoituksen tarkistamiseen sekä vihjeiden kehittelyyn. Esimerkiksi kaikenlaisista Wikipedian lueteloista on laatijalle monenlaista hyötyä.

Jatkokäsittelyyn tarvitaan nykyisin yleensä myös tietokone. Omat lyijykynätöherrykset pitää siirtää koneelle ja ymmärrettävään muotoon. Sellaiseksi tiedostoksi, että sitä pystyy joku toinenkin lukemaan ja tekemään julkaisukelpoiseksi. Niin että mahdollinen kuvittaja ja julkaisun taittaja pysyvät jyvällä siitä, mitä laatija on tarkoittanut, ja saavat aikaan myös ulkonäöllisesti tyydyttävän ja mielenkiintoisen toteutuksen.

Mutta mistä kärsii laatijaparka? Hiirikyynänpäästä ei, koska näyttöruudun äärellä työskentely vie vain osan ajasta. Mistä sitten? Sanoista tietenkin. Köyhä laatijapoi-
ka voi herätä yöllä kello kolme ja muiden ongelmiansa ohella ryhtyä pohtimaan sanoja ja niiden merkityksiä. Tulee mieleen, ihan kuin jotenkin automaattisesti, sanoja. Sitten sitä rupeaa miettimään, minkälaisia vihjeitä niille voisi keksiä. Tämä on

joskus hyvinkin nautinnollista, mutta sitten kun tajunnanvirta vie mennessään, eikä saa enää uudestaan nukutuksi, se voi olla myös hieman tuskallista, ainakin kiusallista.

Kiusallista on myös se, että kun keksii mielestään hyvän ratkaisusanan ja sille osuvan vihjeen, niin sitten unohtaa sen, ellei kirjoita sitä heti muistiin. Tällainen pikkuasia voi harmittaa päiväkausia. Tunne on vähän samanlainen kuin silloin, kun unohdtaa esittämänsä laulun sanat. Tai kun pitäisi kertoa hyvä vitsi, eikä sitten muistakaan sitä, tai esittää sen niin tökerösti, ettei kukaan naura.

Vaikka normaalilaatija ei haluakaan verrata omia vaatimattomia tekemisiään kuuluisan kirjailijan saavutuksiin, idea on vähän samantapainen kuin mitä kerrotaan Oscar Wildesta. Hän kuulemma saattoi miettiä kirjoituksissaan pelkästään yhden pilkun paikkaa monta päivää. Nykymaailman tah-
ti on kuitenkin sellainen, että ristikonlaatija ei voi sallia itselleen moista luksusta.

Itse olen keksinyt hyvän keinon olla unohtamatta ideoitani. Lähetän itselleni, siis omaan numerooni, avainsanat ajatuksistani tekstiviestillä. Silloin kun on jalkeilla, vaikka ulkonakin, tämä toimii. Mutta ikävä kyllä ei edelleenkään silloin, kun on juuri heräämässä. Ajatukset pyörivät päässä, mutta on vielä niin puolinukuksissa, ettei jaksa edes tarttua puhelimeensa vaan ainoastaan kääntää kylkeä.

Antti Parkkinen

antti.parkkinen@ristikkoakatemia.fi

Lähetätkää ristikkoiheisiä kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi

Ristikkoakatemia Facebookissa:

www.facebook.com/groups/ristikkoakatemia/